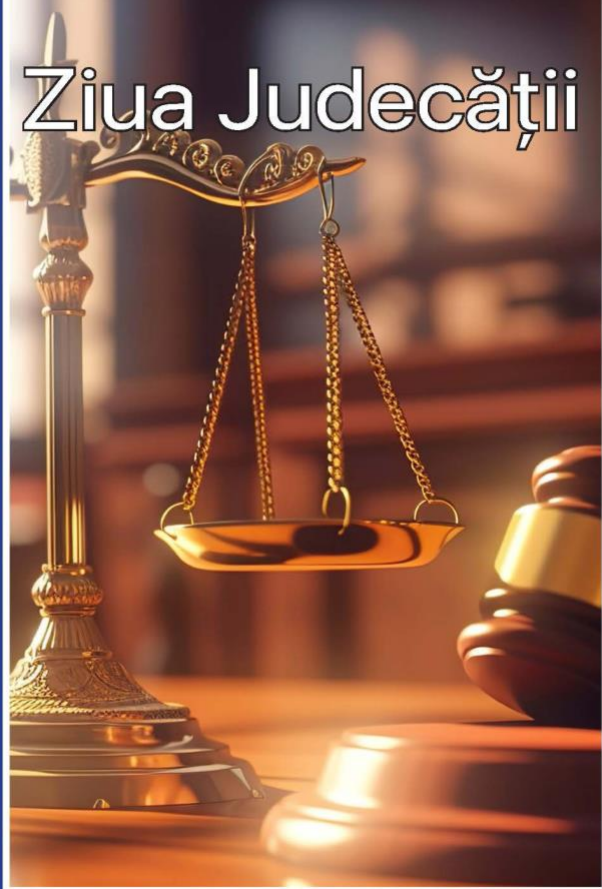

Ziua Judecății

Ziua Judecății

*„Să se bucure cerurile, ... să se veselească pământul,
... să se bucure câmpul și tot ce este în el, ... să se
bucure toți copacii pădurii înaintea Domnului, căci El
vine să ... judece lumea cu dreptate și popoarele cu
adevărul Său.”*

Psalmul 96:11-13

Învățătura Bibliei referitoare la o zi viitoare a judecății pentru întreaga omenire este atât liniștitoare, cât și inspiratoare de speranță. Ea este în concordanță cu invitația din textul nostru ca toți să se bucure că Domnul vine să „judecă lumea cu dreptate și popoarele cu adevărul Său”. Apostolul Pavel a confirmat venirea acestei zile când a vorbit pe Areopag. El le-a spus oamenilor că Dumnezeu a rânduit o zi în care „va judeca lumea cu dreptate” prin Isus Cristos și că „a dat tuturor oamenilor o garanție, înviindu-L din morți”. Faptele Apostolilor 17:31

Viitoarea zi a judecății pe care Domnul a prevăzut-o în planul Său de mântuire este mai mult decât un moment în care cei dreți vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Va fi, de asemenea, o perioadă de probă, în timpul căreia oamenii vor avea ocazia, pe baza cunoașterii depline a problemelor implicate, să

aleagă între ascultarea de Domnul și neascultare, între dreptate și nedreptate.

Aceasta înseamnă că ziua judecății nu este o zi obișnuită de douăzeci și patru de ore, ci, așa cum ne învață Biblia, o epocă întreagă, de o mie de ani. De fapt, este aceeași mie de ani în care Cristos va domni peste pământ, pentru că El va fi atât Judecător, cât și Rege. Ucenicii credincioși ai lui Isus din această epocă vor fi regi asociați cu El în acea mie de ani și vor împărtăși cu El lucrarea de judecare a lumii. Apocalipsa 20:4; 1 Corinteni 6:2

Aceste învățături frumoase și armonioase ale Bibliei sunt ascunse de opinia eronată că destinul etern al fiecărui individ este decis irevocabil de Dumnezeu în momentul morții. Nu există niciun sprijin scriptural pentru această idee (cu excepția celor care îl acceptă pe Cristos și își consacră viața slujirii divine, în Veacul Evanghelic).

Dimpotrivă, Isus a afirmat că cei care nu acceptă învățăturile sale nu sunt judecați acum, ci mai târziu. „Dacă cineva aude cuvintele mele și nu crede, eu nu-l judec: [...] cuvântul pe care l-am rostit, acela îl va judeca , în ziua de apoi.” (Ioan 12:47,48). Cât de frumos se armonizează acest lucru cu promisiunea

din textul nostru că, în acea fericită zi a judecății din viitor, oamenii vor fi judecați după „adevăr”, pentru că cuvintele lui Isus sunt cu siguranță adevărul.

Ziua judecății prezente

Afirmația lui Isus că cei care nu cred acum în cuvintele Lui nu sunt judecați implică faptul că cei care cred și devin ucenicii Lui sunt judecați în prezent. Acest lucru este într-adevăr adevărat. Dar pentru a aprecia pe deplin implicațiile sale, este necesar să realizăm că cuvântul „judecată”, așa cum este folosit în Scriptură în acest context, denotă mai mult decât simpla pronunțare a unei sentințe; că include și ideea unui proces care duce la pronunțarea unei sentințe.

Astfel, creștinul este menționat în Biblie ca fiind judecat acum. Petru vorbește despre „încercarea credinței voastre” și spune că aceasta este „mult mai prețioasă decât aurul care piere”. (1 Petru 1:7). El a scris, de asemenea: „Nu vă mirați de încercarea fierbinte care vine peste voi, ca și cum v-ar fi întâmplat ceva ciudat.” (1 Petru 4:12). În mod clar, încercarea creștinului este severă. Dar răsplata este pe măsură. „Fii credincios până la moarte, și îți voi da cununa vieții.” Apocalipsa 2:10

După ce a menționat „încercarea aprigă” sau judecata creștinului, Petru explică mai departe: „A venit timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe mai întâi cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cei drepecți abia se mântuiesc, unde vor apărea cei neevlavioși și păcătoșii?” (1 Petru 4:17,18). Acest text stabilește în mod clar că epoca actuală este un timp de judecată pentru credincioși, „casa lui Dumnezeu”.

Acesta este doar începutul lucrării de judecată a Domnului. Petru întreabă: „Unde vor apărea cei neevlavioși și păcătoșii [pentru judecată]?” În acest text, apostolul nu răspunde la propria întrebare, iar unii concluzionează că nu există niciun proces viitor pentru necredincioși și că aceștia vor apărea într-un loc de chin veșnic.

Cu toate acestea, Isus a răspuns altfel. După cum s-a citat mai sus, El a spus că cei care aud și nu cred sunt trecuți cu vederea în prezent și vor fi judecați prin „Cuvântul” Său în „ziua de apoi”. (Ioan 12:47,48). În această minunată asigurare, Domnul afirmă în mod categoric că judecata necredincioșilor nu are loc în această viață, că nu se ia acum nicio decizie cu privire la destinul lor veșnic și că aceasta nu va avea loc până în „ziua de apoi”.

Expresia „ziua de apoi” nu se referă la ultima zi a vieții prezente a unui individ. Aceeași expresie a fost folosită de Marta când, referindu-se la fratele ei Lazăr, a spus: „Știu că va învia în ziua de apoi, la înviere”. (Ioan 11:24). Observați că „ziua de apoi” este momentul învierii. Este ziua de o mie de ani a domniei lui Cristos și a judecății — ultima zi mare, sau perioadă, din planul divin pentru răscumpărarea și recuperarea oamenilor din păcat și moarte.

Din textele deja citate reiese că numai urmașii consacrați ai Domnului sunt acum judecați pentru viață. Nu există o a doua perioadă de încercare pentru aceștia, și dacă nu observăm că Scripturile care stabilesc acest fapt se aplică numai creștinilor, am putea presupune cu ușurință că nu există o perioadă de probă pentru nimeni altcineva decât în viața prezentă.

Cu toate acestea, nimeni nu poate fi judecat pentru viață cât timp se află încă sub condamnare. Și aceasta este poziția tuturor celor care nu l-au acceptat pe Cristos ca Mântuitor al lor și nu s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu. Pe de altă parte, credincioșii, pe baza credinței lor, ies din condamnarea care a venit asupra omului prin tatăl Adam. În noua lor poziție

Înaintea Domnului, ei au „îndreptățirea vieții”, în care „nu este condamnare”. Romani 5:18; 8:1

Semnificația acestui lucru în raport cu ziua judecății viitoare este revelată de Isus când a spus: „Cine ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are [prin credință] viața veșnică și nu va veni în judecată [grecesc, „krisis”, însemnând judecată]; ci a trecut de la moarte la viață.” (Ioan 5:24). Acest lucru ne spune clar că credincioșii, prin credință, trec acum de la moarte la viață și nu vor ajunge în judecată în viitor; ziua judecății sau a încercării lor este acum.

Acesta este un mare adevăr care trebuie luat în considerare dacă vrem să înțelegem scopul zilei viitoare a judecății lumii și rezultatele ei. De exemplu, acesta exclude opinia că este un moment în care păcătoșii vor fi separați de sfinți, separarea bazându-se pe deciziile luate anterior, când fiecare a murit; pentru că Isus subliniază că „sfinții”, adevărații Lui urmași, nu vor apărea deloc în acea judecată viitoare.

În înviere

După cum s-a citat deja, Isus a spus că cei care cred trec de la moarte la viață. Desigur, acest lucru se bazează pe credință. Din punctul de vedere al lui

Dumnezeu, aceștia nu mai sunt sub condamnare. La aceștia se referă Isus în Ioan 5:29, unde spune că cei care au făcut bine „vor ieși... la învierea vieții”. Timpul judecății lor a trecut, iar în înviere, ei sunt răsplătiți cu „slava, cinstea și nemurirea” pe care le-au căutat cu sânguință „prin răbdarea în a face binele”. Romani 2:7

Cei care au făcut răul

Isus ne asigură că învierea nu este doar pentru cei care „au făcut bine”, pentru că El spune că toți cei care sunt în morminte vor auzi vocea Lui și vor ieși (Ioan 5:28). Cu toate acestea, așa cum declară versetul următor, numai cei care au făcut bine vor ieși la „învierea vieții”, iar cei care au „făcut rău” vor ieși „la învierea judecății”. Cuvântul grecesc folosit de Isus este „krisis”, iar versiunea obișnuită îl traduce greșit prin „condamnare”.

Cuvântul „krisis” în greacă denotă un moment crucial de încercare sau o experiență crucială. Această încercare crucială a creștinilor are loc în viața prezentă, și dacă o trec cu succes, ei vor învia la viață în înviere. Dar toți ceilalți vor învia „la o înviere de judecată”, adică la ziua judecății sau a încercării lor. Pentru ei, marea criză în care se va decide destinul lor

etern va avea loc după ce se vor trezi din somnul morții.

Viitoarea perioadă de probă de o mie de ani pentru lume va fi, într-un anumit sens, a doua judecată pentru rasa umană, prima având loc în Grădina Edenului. Aceea a fost ziua judecării pentru primii noștri părinți, iar rezultatul a fost împărtășit de întreaga omenire. În acel proces, sau criză, Adam a încălcat legea divină și a fost condamnat la moarte. Prin moștenire, copiii lui au împărtășit pedeapsa lui. Așa cum a scris apostolul Pavel: „Prin păcatul unuia singur, judecata a venit asupra tuturor oamenilor, spre condamnare.” Romani 5:18

Dumnezeu l-a luminat pe Adam cu privire la voia Sa, la legea Sa. „Să nu mănânci din pomul cunoștinței binelui și răului”, a spus Domnul (Geneza 2:17). Aceasta era o lege simplă. Nu era nimic complex în ea, nici greu de înțeles. Condamnarea lui Adam a fost rezultatul deciziei sale de a urma o cale contrară adevărului care i-a fost revelat. Nu numai că neascultarea lui a adus moartea, dar a dus și la pierderea înțelegerii. Întunericul referitor la Dumnezeu și la voia Lui a fost un rezultat inevitabil al „căderii” lui, iar descendenții lui Adam au primit de la el această moștenire a „întunericului”. Isaia descrie

această stare generală a lumii, spunând: „Întunericul va acoperi pământul, și întunericul gros va acoperi popoarele.” Isaia 60:2

Cu toate acestea, Dumnezeu nu a încetat să-și iubească creația umană. Într-adevăr, El „a iubit atât de mult lumea”, încât L-a trimis pe Fiul Său iubit să-l răscumpere pe Adam și neamul său de la moarte. El a făcut, de asemenea, provizii prin Cristos pentru iluminarea lumii. Așadar, după ce Isaia a descris „întunericul gros” al popoarelor, el a adăugat: „Dar Domnul se va ridica peste tine, și slava Lui se va arăta peste tine. Neamurile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea răsăritului tău.” versetele 2,3

În concordanță cu aceasta, Isus a anunțat: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12). Ni se spune, de asemenea, că El este Lumina adevărată care „luminează pe orice om care vine în lume” (Ioan 1:9). Nu „toți oamenii” au fost încă luminați de Evanghelie, așa cum strălucește ea în fața lui Isus Hristos. În ceea ce privește marea majoritate a omenirii, este încă valabil ceea ce a afirmat Ioan: „Lumina strălucește în întuneric, și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1:5).

Cu siguranță, cei care nu înțeleg lumina nu o pot accepta și nu se pot bucura de ea. De aceea Isus a spus:

„Dacă cineva ascultă cuvintele Mele și nu crede, Eu nu-l judec.” (Ioan 12:47). Discipolilor săi, Isus le-a spus: „Ferice de ochii voștri, că văd, și de urechile voastre, că aud.” (Matei 13:16). Când Isus a explicat că nu îi judeca pe cei care auziseră cuvintele Lui și nu le crezuseră, El a dat ca motiv o profeție pe care a citat-o și a aplicat-o Lui însuși și lucrării Lui: „El le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă și să-i vindec.” Ioan 12:40

Isus a spus: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să mântuiască lumea prin El.” (Ioan 3:17). Credința în Cristos, Lumina adevărată, este singura condiție prin care oricine poate fi eliberat de această condamnare. Dar, întrucât, chiar și acum, oamenii în ansamblu nu înțeleg Lumina, necesitatea unei zile viitoare de iluminare și judecată este evidentă.

Morții vor auzi

Am citat deja cuvintele Domnului care ne asigură că cei care acum ascultă și cred cuvintele Lui primesc viața – prin credință acum și, de fapt, în înviere – și că aceștia nu vor ajunge în judecata viitoare împreună cu lumea (Ioan 5:24). Dar versetele 28 și 29 largesc

foarte mult speranța. Isus afirmă acolo că „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși”. Cei care au crezut și s-au dovedit credincioși înainte de moarte vor intra imediat în viața veșnică. Tuturor celorlalți li se va da o șansă deplină să creadă, iar cei care vor crede vor trăi.

Faptul că după moarte va exista o oportunitate de a auzi adevărul și de a crede va fi o idee nouă pentru unii. Dar este o idee scripturală. Nicăieri în Biblie nu se spune că oportunitatea de a primi viața prin Cristos este limitată la prezent. Fiecare creștin crede că Dumnezeu este milostiv și răbdător cu păcătoșii. Dar, din anumite motive, s-a adoptat opinia eronată că mila divină se extinde doar până la moartea unei persoane și că Dumnezeu nu poate fi milostiv față de un individ după ce acesta își dă ultima suflare.

Nu există niciun sprijin biblic pentru această concepție restrictivă. Din punctul de vedere divin, întreaga lume necredincioasă este moartă în păcat, iar timp de patru mii de ani înainte de prima venire a lui Isus, Dumnezeu a permis lumii condamnate să adoarmă în moarte fără a face nimic pentru a o lumina și a o mântui. Trimiterea lui Isus ca Mântuitor și Salvator a dovedit că Dumnezeu iubește creaturile sale umane. Dar pentru a primi viața prin El, ei trebuie

să creadă; totuși, milioanele de oameni care au murit înainte de venirea lui Hristos nu au avut cu siguranță ocazia să creadă în El.

De atunci, milioane de oameni au murit fără să aibă ocazia să creadă, pentru că nu au auzit niciodată de singurul nume dat sub cer sau printre oameni, prin care trebuie să fie mântuiți (Faptele Apostolilor 4:12). În plus, potrivit mărturiei lui Isus, mulți dintre cei care ascultă învățăturile Lui nu înțeleg problemele implicate. În numele acestora, să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru asigurarea pe care ne-o dă Isus că nu i-a judecat și că vor fi judecați mai târziu prin „Cuvântul” Său.

„Prin adevărul Său”

Afirmația lui Isus că cuvintele sale vor face judecata finală a necredincioșilor este în armonie cu textul care declară că, în acel timp fericit, Domnul va judeca poporul „prin adevărul său” (Psalmi 96:13). Este un gând frumos. Înseamnă că toată omenirea va fi luminată cu adevărul despre Dumnezeu, și, pe baza acestei iluminări, li se va da ocazia să asculte și să trăiască.

Acest fapt glorios, atât de clar învățat în Scripturi, pune în evidență multe texte și promisiuni ale Bibliei care altfel ar fi contradictorii. De exemplu, Ioan 1:9, care spune că Isus este „Lumina adevărată, care luminează pe orice om care vine în lume”. Cu siguranță, acest lucru nu era valabil pentru cei care au murit înainte de venirea lui Hristos! Nici nu a fost valabil pentru nenumărații milioane de oameni de atunci. Dar acest text are un înțeles real datorită asigurării binecuvântate că va exista o zi viitoare a iluminării.

Într-o profeție minunată despre acea zi, perioada de o mie de ani a domniei lui Cristos, se face promisiunea că „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, cum apele acoperă marea”. Isaia 11:9

Zefania, într-o profeție revelatoare care se împlinește acum în dezintegrarea unei ordini sociale descrise de apostolul Pavel ca „lumea aceasta rea”, ne spune că, după această perioadă de suferință, Domnul „va da poporului o limbă curată [mesaj], ca să cheme cu toții numele Domnului și să-I slujească cu un singur gând”. Galateni 1:4; Țefania 3:8,9

Profetul Ieremia ne vorbește despre un timp viitor în care Domnul va face „un nou legământ cu casa lui

Israel și cu casa lui Iuda”, explicând că atunci legea divină va fi scrisă în inimile oamenilor. Cunoașterea Domnului va fi atunci atât de universală încât toți îl vor cunoaște, „de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”. Ieremia 31:31-34

Apostolul Pavel spune: „Dumnezeu [...] dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului. Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuși ca răscumpărare pentru toți, pentru a fi mărturisit la timpul potrivit.” 1 Timotei 2:3-6

La prima vedere, ordinea prezentată aici pare contrară altor pasaje din Scriptură care insistă că mai întâi trebuie să cunoști Adevărul, iar apoi, pe baza acestei cunoașteri, să crezi și să fii mântuit; pentru că aici apostolul vorbește mai întâi despre „mântuire”, iar apoi despre primirea cunoașterii Adevărului.

Cu toate acestea, în acest caz, Pavel nu folosește cuvântul „mântuiți” pentru a descrie mântuirea veșnică care rezultă din credința și ascultarea Evangheliei. Mai degrabă, el ne spune că voia lui Dumnezeu este ca toți cei care au murit în ignoranță față de singurul nume dat prin care trebuie să fim

mântuiți, să fie treziți din moarte ă pentru a avea ocazia să ajungă la cunoașterea Adevărului. Cu alte cuvinte, Pavel folosește cuvântul „mântuiți” pentru a descrie ceea ce a promis Isus când a spus că toți cei din morminte vor auzi vocea Lui și vor ieși.

Marea adevăr pe care toți trebuie să o învețe și să o accepte pentru a obține viața veșnică este că Isus Hristos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea „pentru fiecare om” (Evrei 2:9). Pavel vorbește despre aceasta ca despre o „răscumpărare pentru toți”, și această mare adevăr este cea care „va fi mărturisită [făcută cunoscută] la timpul potrivit”. Expresia „la timpul potrivit” este foarte semnificativă. Ea indică faptul că planul iubitor al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea rasei umane progresează într-un plan ordonat și prestabilit, în care există un timp potrivit pentru fiecare aspect al planurilor sale iubitoare. Epoca actuală și viața actuală sunt timpul potrivit pentru ca unii să înțeleagă Adevărul și astfel să creadă și să se supună. În timpul mileniului și după ce lumea neiluminată se va trezi din moarte, va fi timpul potrivit pentru ca Evanghelia să le fie mărturisită într-un mod ușor de înțeles. Atunci va fi timpul potrivit pentru ca ei să se supună și să trăiască.

„Și cărțile au fost deschise”

Apocalipsa 20:12-15 este unul dintre pasajele foarte interesante din Biblie referitoare la ziua judecății viitoare a lumii. În această profeție simbolică, iluminarea viitoare a oamenilor este ilustrată prin ideea cărților care sunt deschise. Această minunată descriere a zilei judecății spune:

„Am văzut pe cei morți, mici și mari, stând în picioare înaintea lui Dumnezeu; și cărțile au fost deschise; și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați din lucrurile care erau scrise în cărți, după faptele lor. Și marea a dat morții care erau în ea; și moartea și iadul au dat morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare după faptele lor. Și moartea și iadul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte. Și oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.”

În timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când morții vor fi treziți, ei vor „sta înaintea lui Dumnezeu” în sensul că, prin lucrarea mântuitoare a lui Cristos, condamnarea inițială nu va mai conta împotriva lor și fiecare va avea ocazia să creadă, să asculte și să trăiască. Dar această ocazie „” necesită o manifestare

suplimentară a harului divin. „Cărțile” trebuie deschise.

Acesta este un mod pictural de a ne spune că El va judeca oamenii „cu adevărul Său” (Psalmii 96:13). „Cărțile” conțin adevărul și trebuie deschise, pentru că atâta timp cât rămân închise, adevărul este ascuns și oamenii „nu-l înțeleg”.

Desigur, suntem conștienți de opinia unor oameni că cărțile menționate în acest pasaj conțin înregistrările vieților trecute ale tuturor celor care au murit și că aceste cărți sunt deschise în ziua judecății pentru a descoperi cine este vrednic și cine este nevrednic. Trebuie remarcat, însă, că profeția menționează „faptele” celor judecați separat de „cărți”, deoarece se spune că judecata se face pe baza lucrurilor din cărți, „după faptele lor”. Ideea este că judecata se bazează pe măsura în care faptele lor sunt conforme cu adevărul conținut în cărți.

La urma urmei, Domnul nu ar avea nevoie să consulte înregistrările faptelor vreunui păcătos pentru a determina dacă este vrednic sau nevrednic de viață; pentru că El știe, așa cum afirmă Scripturile, că „nu este niciunul neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3:10). Chiar și cei care îl urmează cu fidelitate pe Isus

ul ar fi nevrednici de viață dacă ar fi judecați după faptele lor imperfecte.

Domnul știe că nimeni nu este vrednic de viață prin propria lui neprihănire. Dar iubirea divină a oferit o cale de scăpare de condamnare prin credința în Cristos, în „Cuvântul” Lui și în minunata jertfă a sângelui Său. Dar nu poate exista o credință autentică până când nu există cunoaștere pe care să se bazeze credința. Prin urmare, această cunoaștere este oferită, „cărțile” sunt deschise, în timpul zilei de judecată de o mie de ani.

Dumnezeu este propriul Său interpret, iar în Isaia 29:11-18 El vorbește din nou despre aceste „cărți” simbolice și despre ceea ce implică deschiderea lor. În acest pasaj ni se vorbește despre o „carte sigilată”, care este dată unui învățat și apoi unui neînvățat. Niciunul dintre ei nu este în stare să „citească” sau să înțeleagă semnificația conținutului ei.

În cele din urmă, cartea este deschisă: „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, iar ochii orbilor vor vedea din întuneric și din întuneric”. Perioada numită „acea zi” este clar indicată de context ca fiind timpul împărăției lui Cristos. Și pentru acea zi se face promisiunea: „Cei blânzi își vor spori bucuria în

Domnul , iar cei săraci dintre oameni se vor bucura în Sfântul lui Israel.” versetul 19

„După faptele lor”

În profeția despre ziua judecății din Apocalipsa 20:12-15, morții care „stau înaintea lui Dumnezeu” sunt cei despre care Domnul știe că au fost răi. Ei sunt cei pe care Isus i-a descris când a promis că cei care „au făcut răul [vor veni] la învierea judecății”. (Ioan 5:29). Faptele la care se face referire trebuie să fie, așadar, faptele lor în împărăție, după ce vor învăța, vor auzi și vor răspunde la mesajul cărților deschise.

Profeția spune că „o altă carte” este, de asemenea, deschisă. Ea este numită „cartea vieții”. Morții care stau înaintea lui Dumnezeu și sunt judecați pe baza ascultării lor față de lucrurile scrise în cărți, aveau înainte numele lor trecute, ca să zicem așa, într-o carte a morții, pentru că toți erau în „cartea” lui Adam. Pavel exprimă această idee într-un mod ușor diferit, spunând: „Cum în Adam toți mor”, dar adaugă: „tot așa în Cristos toți vor fi înviați”. 1 Corinteni 15:22

Astfel, cartea vieții lui Cristos va fi deschisă pentru omenire, și pe măsură ce fiecare dintre cei condamnați — treziți din moarte și luminați —

acceptă și se supune adevărului, numele său va fi înscris în acea carte. Deschiderea acestei cărți a vieții nu are scopul de a descoperi ale cui nume se află acolo, ci de a înscrie numele celor care, „după faptele lor”, își dovedesc dragostea pentru Adevăr, prin care oamenii vor fi apoi judecați. Psalmii 96:13

Lacul de foc

Apocalipsa 20:13 spune că moartea și iadul își vor da atunci morții. De aceea, morții vor avea ocazia să stea în fața lui Dumnezeu. Iadul, sau hades, așa cum apare în textul grecesc, este starea morții, nu un loc de chin. După întoarcerea morților din iad, atât moartea, cât și iadul vor fi aruncate în „lacul de foc”, care este descris ca „a doua moarte” (versetul 14). Nu se numește „a doua moarte” pentru că tot ceea ce este distrus în lacul de foc moare a doua oară, ci pentru că va fi a doua oară când se va aplica pedeapsa cu moartea.

În iazul de foc, care este a doua moarte, chiar și moartea însăși va muri. Această curățire finală a pământului va include distrugerea tuturor celor ale căror nume nu sunt, în cele din urmă, scrise în cartea vieții. Aceștia vor fi aruncați în iazul de foc, a doua moarte, nu pentru a fi chinuiți, ci pentru a fi distruși.

Acea zi glorioasă în care Domnul va judeca oamenii cu Adevărul Său va fi un moment de favoare pentru ei. „Când judecățile Tale vor fi pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea.” (Isaia 26:9). Dar chiar și atunci vor exista cei răi din voință proprie, care vor refuza să asculte de adevăr. În legătură cu aceasta, versetul următor declară: „Dar când se arată harul celor răi, ei nu învață dreptatea; chiar și într-o țară a dreptății, ei continuă să facă răul și nu țin seama de măreția Domnului.” Isaia 26:10

Expresia „țara dreptății” descrie condițiile care vor exista pe pământ în timpul domniei lui Cristos. Petru se referă la același timp, spunând: „Așteptăm cu nerăbdare cerurile noi și pământul nou pe care le-a promis, o lume plină de dreptatea lui Dumnezeu.” (2 Petru 3:13). Petru se referă la această nouă eră a experienței umane ca „ziua judecății și a pierzării [distrugerii] oamenilor nelegiuiți”. (2 Petru 3:7). Aceasta va însemna pierzarea pentru toți aceștia, pentru că vor fi „distruși din mijlocul poporului”. Faptele Apostolilor 3:23

Cu toate acestea, așa cum arată Petru, numai cei care refuză să asculte și să se supună adevărului atunci când acesta le este prezentat vor fi dezvăluiți ca fiind necredincioși și vor fi distruși. Sub influența

iluminatoare a Adevărului, dispoziția lor voită va fi dezvăluită.

Oile și caprele

O altă lecție despre ziua judecării viitoare este pilda lui Isus despre oile și caprele. (Matei 25:31-46). Momentul în care se aplică pilda este identificat de versetul de deschidere. „Când Fiul omului va veni în slava Sa, și toți îngerii sfinți cu El, atunci va ședa pe scaunul de domnie al slavei Sale.” Isus stă pe „tronul slavei Sale” în timpul celor o mie de ani ai domniei Sale. În textul grecesc, „îngerii” care apar împreună cu Cristos în slavă sunt „mesageri”. Referința este la biserica Sa, la cei care cred în această epocă și, dovedindu-se credincioși până la moarte, vor fi glorificați împreună cu El ca regi și judecători asociați.

Înainte acestui „tron al slavei sale” se vor aduna toate neamurile, spune pilda, și vor fi despărțite cum se despart oile de capre. Aceasta nu este o despărțire între biserică și lume, căci biserica este cu Domnul ei pe tron. Împărțirea are loc mai degrabă între cei din lume care nu au fost luminați anterior și au murit ca necredincioși. Ei sunt „morții mici și mari” care „stau în picioare în fața lui Dumnezeu ” când „cărțile” sunt

deschise. Unii vor crede și se vor supune; alții nu, de aceea împărțirea în două clase. Apocalipsa 20:12

Toate naționalitățile vor participa la acea scenă a zilei judecății viitoare. Isus, cu altă ocazie, a spus că va fi „mai ușor de suportat pentru... Sodoma și Gomora” în ziua judecății decât pentru cei care L-au respins și L-au persecutat. (Matei 10:15). Aceasta înseamnă că oamenii din acele orașe rele din trecutul îndepărtat vor fi treziți din moarte și li se va da ocazia să se pocăiască, să creadă și să trăiască.

Va fi mai ușor de suportat pentru acele orașe rele decât pentru israeliții care l-au respins pe Isus, deoarece ei nu au păcătuit împotriva atât de multă lumină. Dar va fi ușor de suportat pentru toți! Toți vor fi treziți și luminați, iar dacă vor fi ascultători de lumină, de adevăr, vor fi judecați demni de a trăi veșnic.

În parabolă, clasa „oilor” este răsplătită pentru spiritul său de ajutor și cooperare. Discipolilor săi, Isus le-a spus: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu.” (Ioan 13:34). Când vor fi deschise cărțile Adevărului, cuvintele lui Isus după care oamenii vor fi judecați, se va descoperi că, în mod esențial, toate cerințele divine ale celor

găsiți vrednici de viață vor fi aprecierea și practicarea iubirii divine, acel mare principiu al altruismului care îl determină pe om să fie mai interesat de aproapele său decât de sine însuși.

Această calitate va fi găsită în clasa oilor. Din această cauză, ei aud cuvintele de bun venit ale lui Isus: „Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” (Matei 25:34). Aceasta este împărăția pământească, dată inițial primilor noștri părinți, pe care ei au pierdut-o când au nesocotit porunca lui Dumnezeu și au fost alungați din Eden pentru a muri. La sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, această împărăție va fi restaurată tuturor celor care se vor califica atunci. Această restaurare este cea pe care Petru o descrie ca „restituire”. Faptele Apostolilor 3:20-23

„Caprele” din parabolă sunt cele din Apocalipsa 20:15, ale căror nume nu se găsesc în cartea vieții. Ele sunt cei răi din Isaia 26:10 și cei din Faptele Apostolilor 3:23, care, refuzând să asculte de marele Învățător al vremii, „vor fi nimiciți din mijlocul poporului”.

Clasa caprelor, potrivit lui Isus, „se va duce în pedeapsa veșnică”, în timp ce oile vor primi viața veșnică. (Matei 25:46). Cuvântul „pedeapsă” () din acest text provine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „a tăia”. Cu alte cuvinte, „caprele” vor fi tăiate din viață – distruse. În versetul 41, acest lucru este simbolizat prin foc – focul fiind unul dintre cele mai distructive elemente cunoscute de om – „pregătit pentru Diavol și îngerii lui”.

Într-adevăr, slavă Domnului, chiar și Diavolul și îngerii necurați care sunt cu el vor fi distruși în acel lac simbolic de foc pe care Apocalipsa îl declară a fi „a doua moarte”. Între timp, fiecare copil al lui Adam va fi avut ocazia deplină de a accepta harul lui Dumnezeu oferit prin lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos. Nimeni nu va pierde viața sau nu va eșua în a obține mântuirea, cu excepția celor care, în ciuda iluminării depline, refuză să creadă și să asculte de adevăr.

Această viziune lărgită asupra măreției harului și iubirii lui Dumnezeu ar trebui să ne inspire o dorință mai mare ca niciodată de a-L sluji și de a-I face plăcere, pentru că avem o ocazie minunată de a coopera la planul divin de mântuire pentru o rasă pierdută. A primi darul vieții prin Cristos este o manifestare minunată a harului lui Dumnezeu. Dar,

dincolo de aceasta, prin Cristos avem marea onoare de a fi parteneri cu Dumnezeu și cu Fiul Său preaiubit în lucrarea de împăcare a lumii pierdute.

Având în vedere binecuvântările minunate care încă sunt rezervate rasei umane, binecuvântări care vor veni asupra oamenilor în timpul zilei de judecată de o mie de ani, nu este de mirare că psalmistul a chemat toată creația să-L laude pe Domnul pentru că „El vine să judece pământul”. Căci „El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu adevărul Său”. Psalmul 96:13